

Még akkor is szerettelek

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXIV. évfolyam, 42. szám, 2020. október 16.

Arról álmodtam, hogy a férjem éppen olyan lesz, mint te, olyan erős és bölcs. Még akkor is szerettelek, amikor kiabáltál velem, vagy megütöttél. Kicsi voltam, de már tudtam, hogy lehetne ennél sokkal rosszabb is. - - - Sokkal jobb a lábam, mint ennek a nőnek, de én mégsem vennék fel ilyen rövid szoknyát, főleg nem egy temetésre. A kezem izzad, gyűrődik benne a papír, a temetési beszédem. Anyám széke lassan belesüpped a homokba, minden mondat után egyre mélyebben süppedünk el az életünkben. A temetőszolgák lehajtott fejjel állnak, a rokonaim az eget bámulják. Menjetez haza a piczába, és igyatok valamit helyettem is, tudom, hogy ezt mondanád, ha még itt lennél velünk. Három hónapja láttalak utoljára, de az nem te voltál, már évek óta nem te voltál az, hanem csak valami rossz, kifakult árnyék, a saját kifakult árnyékom. Remegő dadogás, csontsovány test. Cigarettafüstök ütötte lyukak a szőnyegen, a terítón, a hálóruhádon, a takarón, a párnán. A bőröd sárga. Az út másik oldalán vagyok, lásd, jól van minden. Meg is fogod találni a lelkemet, és benne egész letisztult szép, gyöngéd szeretetemet. A nő arcán nincsenek érzelmek, miközben olvas.